

Drastisk flere børn med diabetes

Olivia på syv år er et af det stærkt stigende antal børn, der får type 1-diabetes. Hun har fra første dag lært at stikke sig selv og lever nu med sygdommen. Men det har været hårdt for familien. Side 20-23

Fokus

magasinet

MAJ 2008

Nyhedsmagasin

Diabetes

Diabetes epidemi truer samfundsøkonomien

Antallet af diabetikere vil eksplodere og blive tredoblet de næste 17 år, så 625.000 danskere vil have sygdommen i 2025. Samtidig stiger udgifterne til dem med 80 pct. og vil dermed runde 36 milliarder kroner om året. Det svarer til to nye Øresundsbroer eller tre metroer pr. år!

De 36 milliarder dækker kun den egentlige sygdomsbehandling. Regner man samfundets produktionstab og de pårørendes tab af tid med, stiger den årlige udgift med yderligere 8-11 milliarder – eller endnu en metroforbindelse.

Side 6-7 og 8

Udvikling i antallet af diabetikere i Danmark

+177%

226.000
2008

625.000
2025

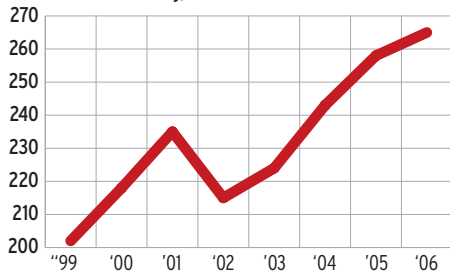
I dag koster en diabetespatient med senkomplikationer samfundet en kvart million kr om året. ....

Alarmerende ringe viden om sygdom og forebyggelse

Side 4, 16-17

Stamceller giver diabetikere håb for fremtiden

Side 25

Kilde: Dansk Register for Børne- og Ungediabetes v/Karin Marinelli

Tørre tal .....

"Jeg tissede og drikkede hele tiden"

Olivia Lundsteen på syv år fik type 1-diabetes i efteråret. Nu er hun og familien ved at vænne sig til de omvæltninger og udfordringer, som sygdommen har ført med sig.

Af Marie Lau, foto: Sara Skytte

"E n dag hjemme hos mormor tissede og drikkede jeg rigtig meget, mere end to liter. Jeg fik både vand og sodavand, og jeg skulle hele tiden tisse. Da vi kom hjem, skulle jeg tisse i et glas, og så tog mor til vagtlægen med det."

Olivia Lundsteen på syv år fik konstateret type 1-diabetes i oktober 2007. Til at begynde med troede forældrene, at Olivia havde fået blærebetændelse, men besøget hos vagtlægen viste, at der var noget mere alvorligt galt:

"Jeg sad i sofaen med min dyne og min bamse, og mor og mormor sad rundt om mig. Så sagde mor, at jeg havde sukker i urinen. De begyndte at snakke, og de var kede af det, mens de snakkede. Det var mest mormor, der snakkede, for mor var stadig lidt rystet. Hun var ikke så glad, og så græd hun. Mormor fortalte, at jeg skulle på hospitalet i nogle dage, og at mor eller far nok gerne måtte sove der med mig."

Nat på hospitalet

Familien ankom til børnediabetesafdelingen på Glostrup Hospital omkring midnat. Der blev taget prøver, og de sad og ventede på svar til ud på natten:

"Så skulle jeg have insulin, fordi mit blodsukker var alt for højt. Jeg stak mig selv allerede første nat," fortæller Olivia stolt. Sygeplejerskerne spillede en stor

rolle for Olivia: "Susanne var rigtig sød, fordi hun hjalp mig rigtig meget. Hun lærte mig at måle insulinen. Det var underligt, at jeg skulle stikke mig, men jeg kunne godt finde ud af det."

Ugen efter begyndte en helt ny hverdag for Olivia og hendes familie:

"Mor og far tog med hen i skolen og fortalte det til hele klassen og læreren. De fortalte det fint. Jeg kunne godt for-

I tiden, før Olivias diabetes blev opdaget, havde de voksne i skolen tit set hende ved vandhanen:

stå det, og det tror jeg også, de andre kunne. De andre sagde, det var synd for mig."

Olivias far, Jacob Lundsteen, var med i skole hele den første uge:

"Det var meget dejligt, at jeg ikke skulle klare det helt selv. Han hjalp meget," siger Olivia.

Afbrudt leg

Efter en uge arbejdede Olivias far hjemmefra i en periode og kom så over på skolen, hver gang Olivia skulle måle sit blodsukker. I dag kan Olivia selv måle blodsukkeret og tage insulin. Hun tager minimum insulin fire gange dagligt og måler sit blodsukker flere gange i løbet af dagen: "Når man leger med sine venner, så kommer der altid lige en voksen og siger: 'Nu skal du måle, Olivia', og så skal man altid lige gå. Så finder de an-

*"Jeg fik lidt ondt i halsen og blev tør i munden. Så rakte jeg hånden op og spurgte, om jeg måtte gå ud og drikke noget. Nogle gange blev der sagt nej, og nogle gange blev der sagt ja. Det var irriterende, hvis jeg spurgte to gange i samme time."
Her Olivia med katten Zidane .....*

dre på en anden leg i mellemtiden, som jeg ikke ved, hvad er, og så skal de stå og forklare den. Nogle gange gider de ikke, og så må vi finde på en ny leg."

På Olivias skole går der to andre børn med diabetes: "Det er rart, at jeg ikke er den eneste, der har sukkersyge," synes Olivia.

"En af drengene fik det, da han blev et år, så han har kun været vant til det. Han ved ikke, hvordan det er at have et andet liv. Men det ved jeg. Før jeg blev syg, var jeg fri for, at de voksne kom ind og ødelagde legen. Det var dejligt ikke at måle blodsukker og ikke tage insulin. Jeg måtte spise så meget, som jeg ville."

Siden Olivia fik sin diagnose, har familien arbejdet på at komme ind i nogle nye rutiner om mad. Der er blevet mindre sukker og mindre frugt – og kartoflerne med lækre dressinger er blevet sjældne. Olivia er blevet vant til nogle afsavn:

"Jeg synes, det var bedre, da jeg ikke var syg, for da fik jeg fredagsslik. Jeg

havde lige vænnet mig til, at jeg godt måtte spise sådan, men nu må jeg ikke få sukker eller fedt. Hvis jeg får for meget fedt, så kan jeg få skæret min fod af. Men det har jeg bare ikke lyst til, så jeg spiser ikke så meget af det."

Det var også en stor omvæltning for Olivias forældre lige pludselig at have et barn med diabetes i familien, fortæller hendes far, Jacob Lundsteen:

"Det har været enormt trist og en hård proces. Det kræver en bevidst indsats at få nye rutiner i familien. Men rent systemmæssigt har jeg været meget imponeret over den behandling, vi har fået. Det har været fantastisk at opleve al den hjælp og vejledning, man får, og så god tid, de har taget sig til at forklare. Hele situationen var megastressende

i starten med nye rutiner og ny mad. Men lynhurtigt blev det til, at nu var det sådan. Selvfølgelig har der været nogle reaktioner siden hen, men dem har vi klaret vi hen ad vejen".

Olivia selv er stadig ved at vænne sig til sit nye liv med diabetes, godt hjulpet på vej af opbakningen fra sine forældre:

"Jeg er faktisk meget ked af det, men jeg viser det ikke så meget. Nogle gange begynder jeg også at græde. Så trøster mor og far mig. De siger, at det nok skal gå og alt muligt." ■

” Olivia

Jeg er faktisk meget ked af det, men jeg viser det ikke så meget. Nogle gange begynder jeg også at græde. Så trøster mor og far mig. De siger, at det nok skal gå og alt muligt

